

סרן שוורצמן אלכסנדר (סשה)

7205215

בן פרימה ומשה ז"ל

נולד ב- כ"ט בחשון תשמ"ג 15.11.1982

התגייס לצה"ל ב- 10.1.2001

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- א' באב תשס"ו 26.7.2006

בעת פעילות קרבית.

אלכסנדר (סשה) שוורצמן

בן פרימה ומשה ז"ל נולד ב-15.11.1982 כ"ט בחשוון התשמ"ג.
אלכס נולד באוקרינה ועלה בראשית שנות ה-90 לארץ יחד עם אמו
ומשפחתו לאחר שהתייתם מאביו, שהגיעו לארץ עברו לגור בעיר עכו.
אלכס למד בבית הספר הטכני של חיל האוויר.
לאחר סיום הלימודים התגייס אלכס ב-10.1.2001 והגיע לקורס טייס
אותו לא סיים וחזר לבקו"ם לשיבוץ מחדש.
"הוא לא רצה להיות סתם ג'ובניק ולכן בחר ללכת לקרבי, העדיף
את גולני, הוא ביקש לתת את כל כולו לצבא" אמר חברו, אלכס
גלוצקי.

אלכס שירת בגדוד 51 של החטיבה והגיע עד לתפקיד סגן מפקד
פלוגה.

"הוא היה גאוות המשפחה", סיפרה שכנתו לריסה שבטייב. "הוא
היה בחור שקט שאהב ללכת לחדר כושר, תמיד חיך ואמר שלום
לכל מי שהלך מולו ברחוב".

משפחתו של אלכס ראתה אותו שבועיים לפני המקרה הנורא בפעם
האחרונה, בקרוב היה אמור אלכס להתחיל ללמוד באוניברסיטת
חיפה ובמקביל להישאר בשרות קבע.

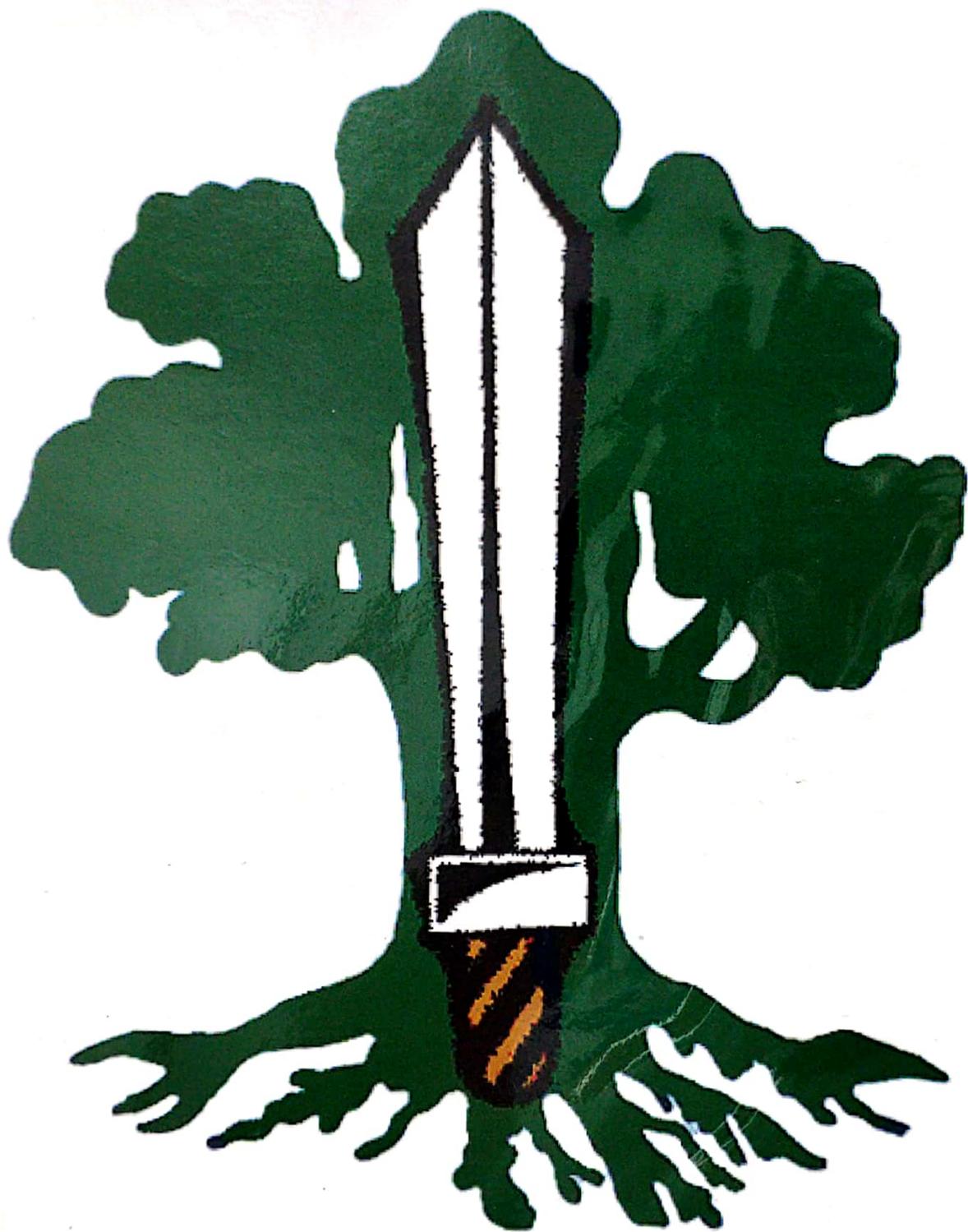
אלכס וחייליו לפלוגה היו בדרך לביצוע מארב בכינת גיביל אך
מטרים ספורים לפני היעד נפתחה עליהם אש משמונה מוקדים, אש
תופת שגבתה את מחיר הדמים.

על המקרה הנורא שמעה ראשונה אחותו דיאנה העובדת כאחות
במחלקה הכירורגית בבית החולים כרמל בחיפה. נציגי קצין העיר
הגיעו הישר לבית החולים ובישרו לאחות את בשורת האיום.

"הם משפחה שקטה, שתמיד אהבה לעזור לכולם. אלכס היה דוגמה
לכל ילדי השכונה כצעיר שאפתני, שמהשיכונים בעכו הגיע לתפקיד
פיקודי בגולני", סיפרה אחת השכנות.

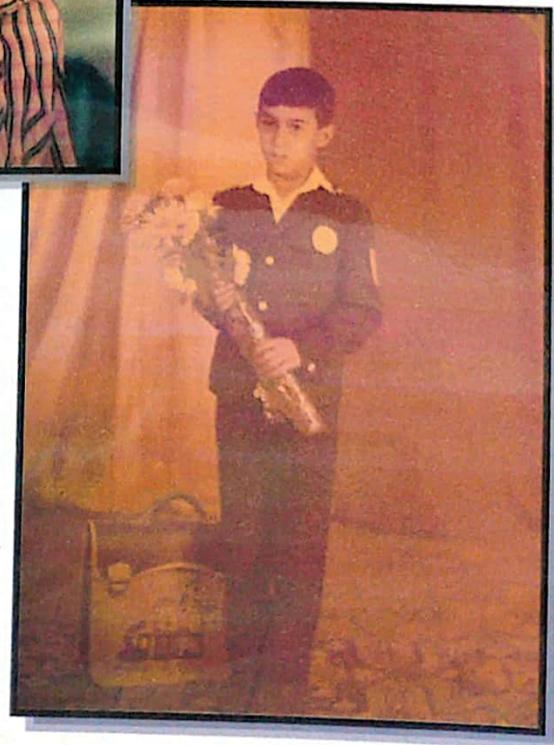
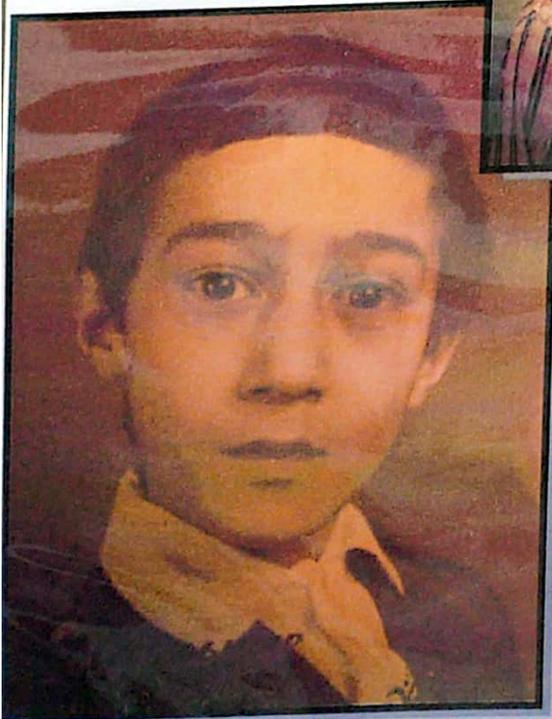
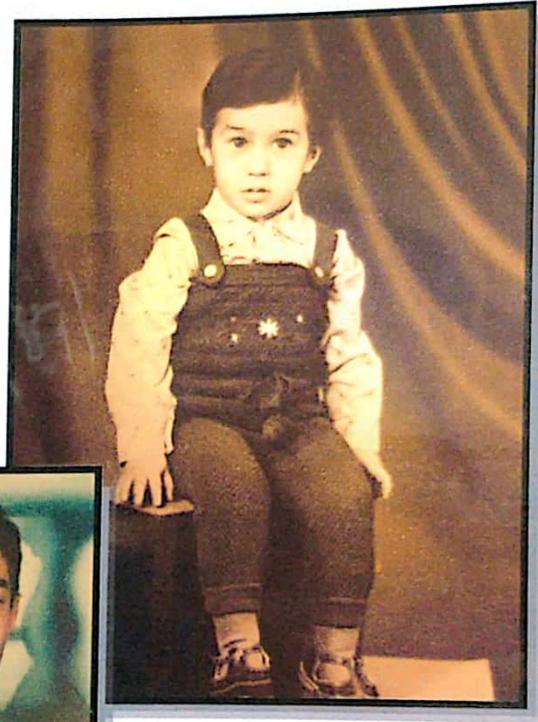
אלכסנדר נפל ב-26.7.2006 א' באב התשס"ו והובא למנוחות ב-
27.7.2006 בחלקה הצבאית בבית העלמין בנהריה, אלכס השאיר
אחריו סבתא, אמא ואחות גדולה.

יהי זכרו ברוך

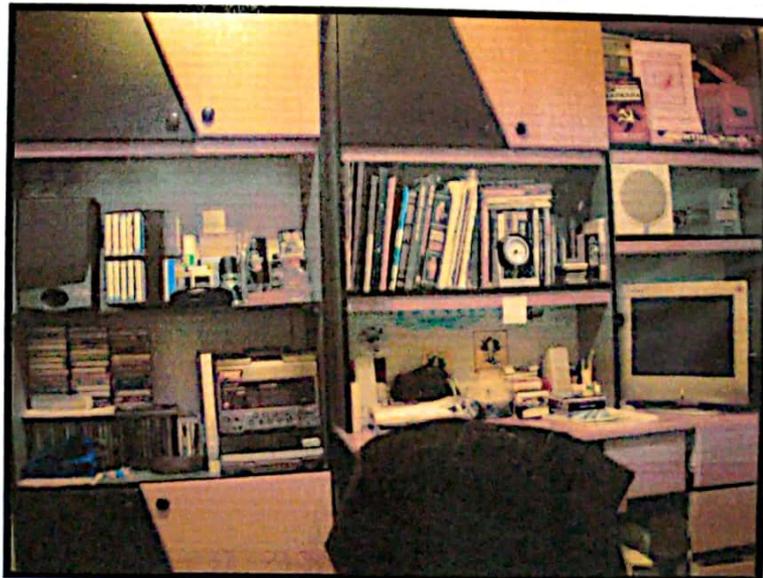
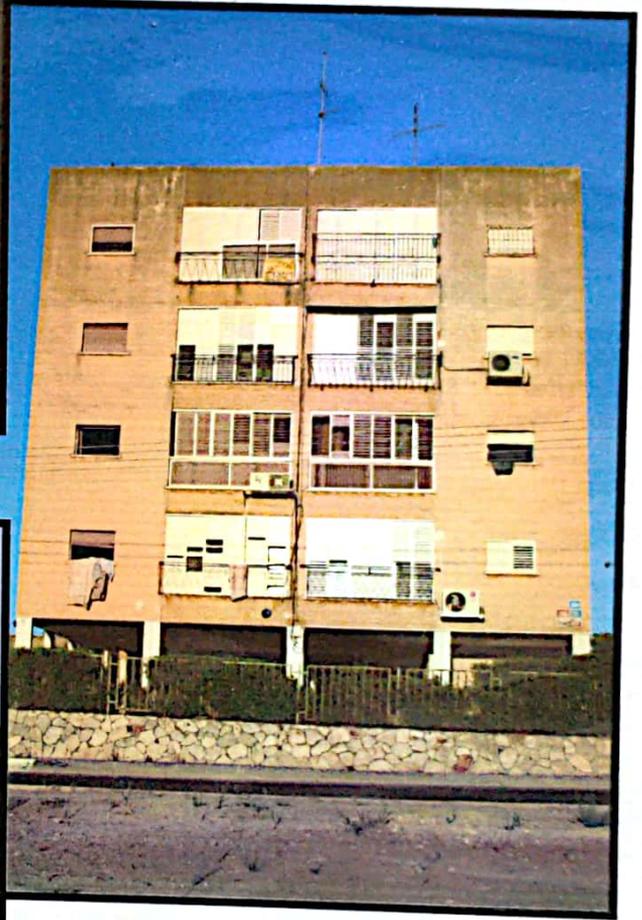
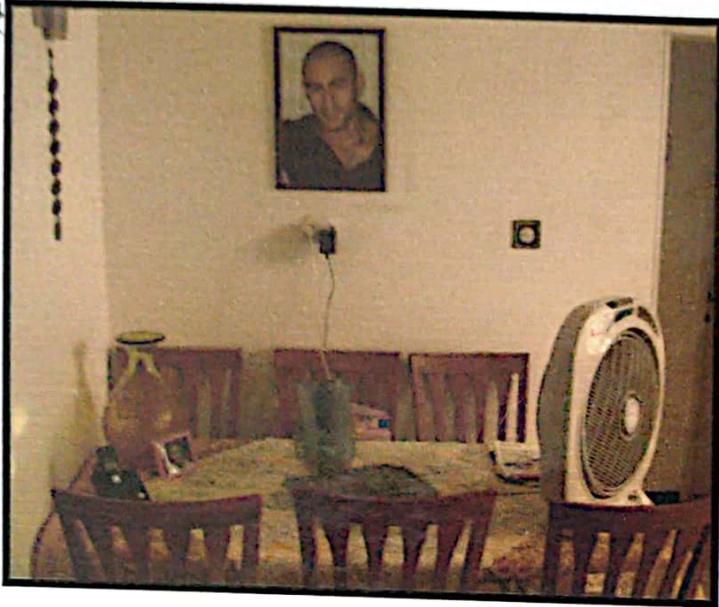

גדוד "הבוקעים הראשון" (51)

אלכסנדר ז"ל בילדותו

ביתו של אלכס

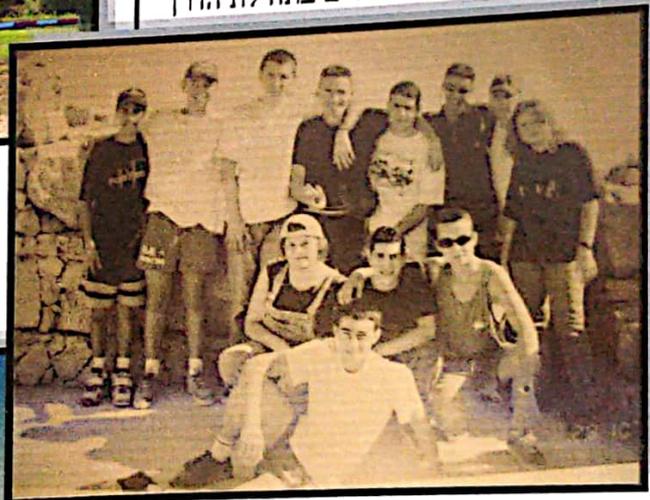
צ'לימודיו התיכוניים - הטכנ

הכניסה למכללה הטכנולוגית של חיל האוויר

אלכס עם חבריו ללימודים בתחילת הדרך

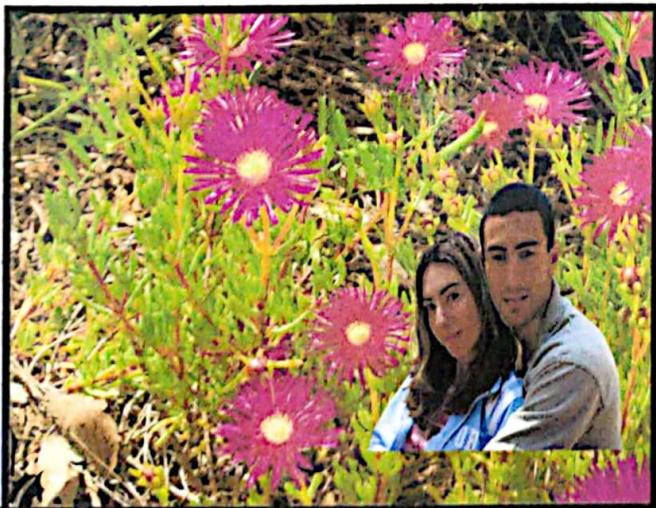
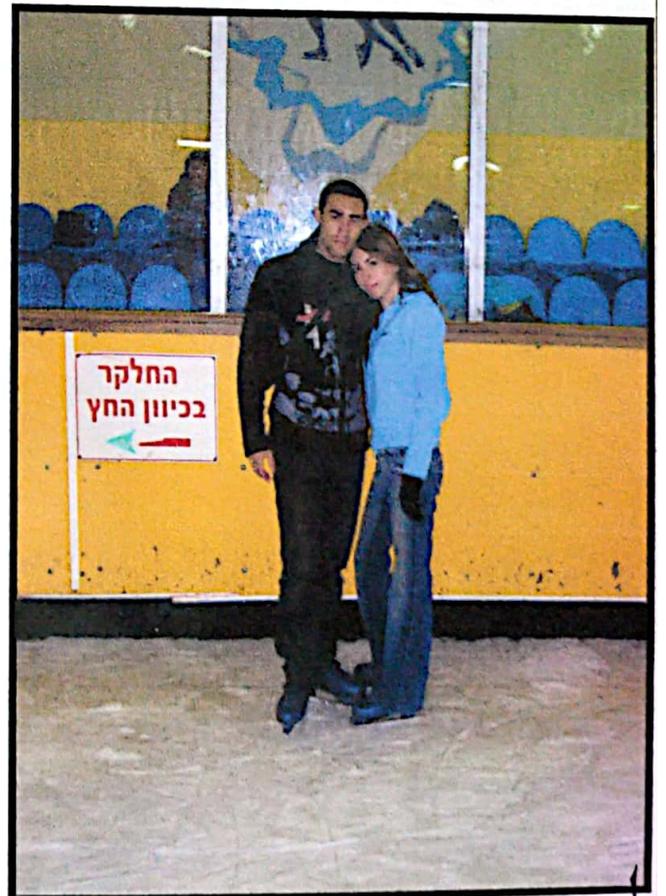
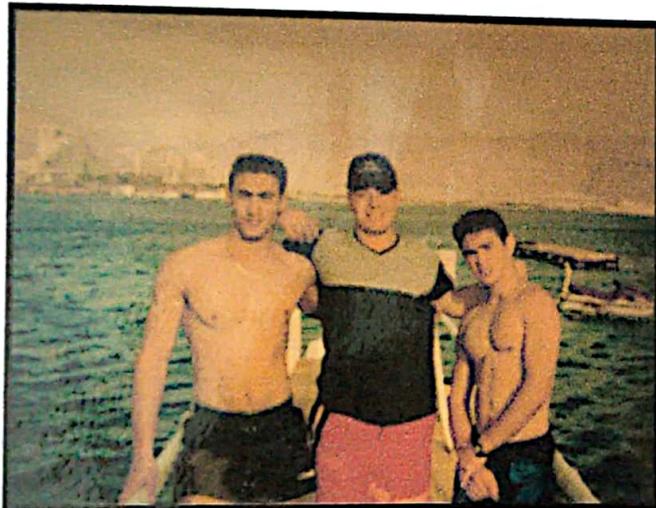
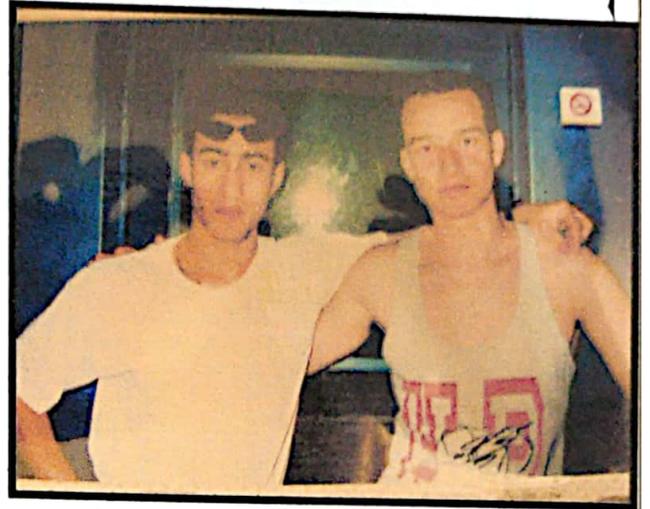
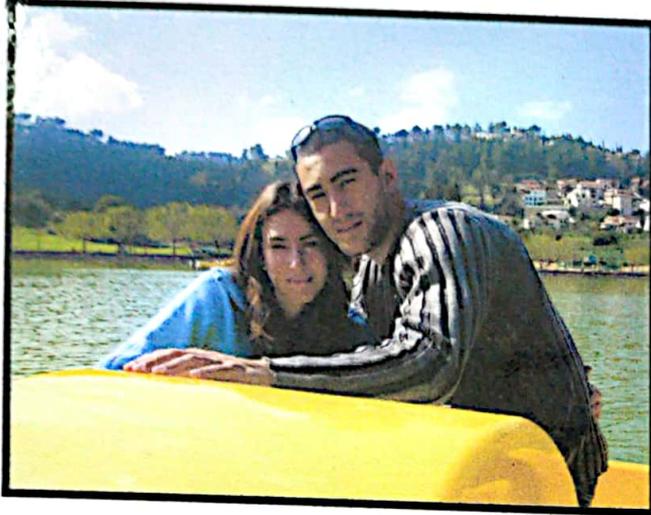

אלכס יחד עם חבריו-בוגרי המכללה

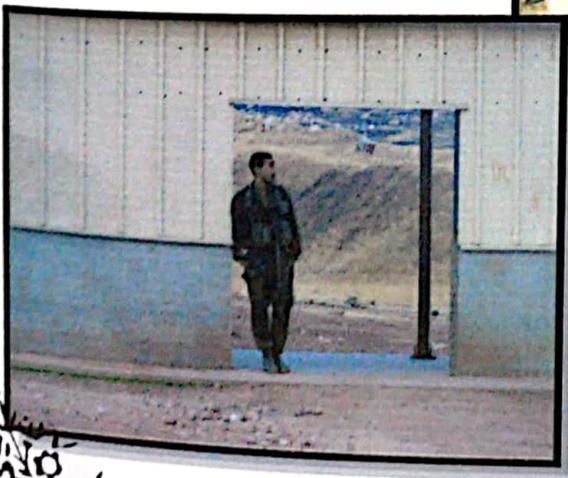
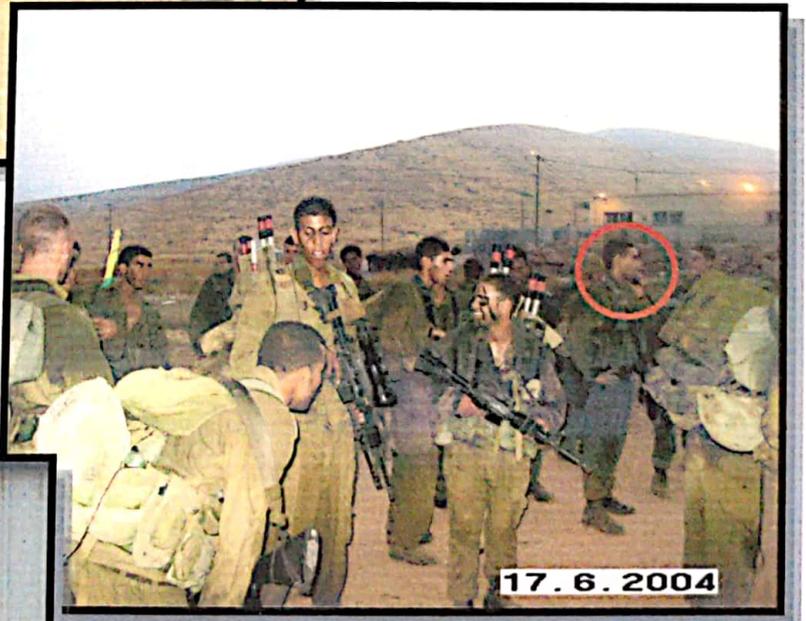

שם: שורצמן אלכס
 משפט נפוץ: "שבוע הבא אתה תורן"
 מקצוע: מנהל חברת כח-אדם
 מוסד: תורנים לא מתים הם רק מתחלפים
 מודל לחיקוי: חבוקופ
 סרט: נשר הברזל
 אסיר מס' 37309

אלכס עם חבריו

בשירותו הצבאי

הרקע ללחימה

משבר ישראל-לבנון 2006 הוא מצב מלחמה מתמשך בלבנון ובצפון ישראל. המשבר כולל התקפות של החיזבאללה על צה"ל ועל ישובים בישראל, ושל צבא הגנה לישראל על החיזבאללה, על ישובים בלבנון, ועל מטרות תשתית בלבנון.

המשבר החל ב-12 ביולי בפעולת חיזבאללה שכללה התקפה על סיוור של צה"ל בתוך גבולה של ישראל, הטיפת שניים מהחיילים בסיוור והריגת שלושה, תוך כדי פעולת הסחה של שיגור רקטות לכל אזור הצפון. על פי החיזבאללה, העילה למבצע היה שחרור אסירים פלסטינים ולבנונים הנמצאים בישראל. בעקבות החטיפה צה"ל פתח ב-13 ביולי ב"מבצע שכר הולם" (לאחר מכן שונה שמו ל"מבצע שינוי כיוון") כנגד החיזבאללה בלבנון והמשבר התפתח להתקפה כוללת של ישראל על יעדים בכלל שטח לבנון ומנגד ירי מסיבי של החיזבאללה על כל צפון ישראל.

בשלבים הראשונים של המבצע עיקר ההתקפה הישראלית התרחשה דרך הפצצות של חיל האוויר והפגזות ארטילריה מהים והיבשה - חיל האוויר ביצע אלפי גיחות הפצצה והשמיד אלפי מטרות. ברם, ככל שהתמשכה הלחימה גדל היקף הפעילות הקרקעית של כוחות רגלים, שריון והנדסה קרבית בדרום לבנון וכפריה. בקרבות העזים שהתפתחו שם נהרגו עשרות חיילי צה"ל ולדברי צה"ל כמאות מחבלי חיזבאללה. חלק מהכפרים, ששימשו כמעוזים ומחסני נשק של החיזבאללה, חרבו בעקבות הלחימה. במהלך הלחימה השמידו ותפסו חיילי צה"ל כמות רבה של אמצעי לחימה ובהם רקטות, טילי נ"ט, רובים, תחמושת ומשגרי רקטות ניידים. המבצע מחולק לארבעה שלבים-

שלב א'-פתיחה: 12 ביולי- תקיפת פתע של חיזבאללה.

ישראל עדיין מגבשת את תגובתה.

שלב ב'-בליץ אווירי: 13-18 ביולי-

תקיפה אווירית מסיבית של ישראל בניסיון הכרעה ללא כוחות קרקעיים. מנגד - מטחי רקטות על יישובי הצפון ועד חיפה.

שלב ג'-תחילת יחמה קרקעית: 19-31 ביולי-

פשיטות קרקעיות מוגבלות של ישראל: קרבות קשים במרון א-ראס ובינת ג'ביל מנגד - המשך מטחי הרקטות. תחילת גיבוש תפיסה בינלאומית כיצד לסיים את הסכסוך באמצעות כוח ב"ל.

שלב ד' - הסלמה והרחבה: 1 באוגוסט ואילך-

הצטרפות כוחות מילואים של ישראל לפשיטות בלבנון. השתלטות קרקעית נרחבת של ישראל על דרום לבנון, ומבצעים מיוחדים. מנגד - החמרה והרחבה במטחי הרקטות על ישראל. האצת המגעים הבינלאומיים לסיום הסכסוך.

במהלך המבצע, הפגז צה"ל דרך הים, האוויר והיבשה מטרות הקשורות לארגון החיזבאללה ותשתיות לבנוניות, והביא מאות אלפי תושבים בדרום לבנון לנטוש את כפריהם בעקבות אזהרות שפירסם ולנוק כלכלי לתשתיות אזרחיות שנאמד במיליארדי דולרים. במהלך ההפגזות הכבדות על כפרי וערי לבנון על ידי צה"ל נהרגו לדברי ממשלת לבנון מאות לבנונים. במקביל, ירה חיזבאללה על ערים וישובים בצפונה של ישראל אלפי רקטות, שחלקן גרם להרג של עשרות אזרחים ועוד מספר חיילי מילואים, ולפגיעה באלפי אזרחים אחרים. כתוצאה מכך, רבים עזבו את יישובי הצפון והוכרו מצב מיוחד בעורף בצפונה של ישראל, לרבות חיפה.

הכלכלה והתיירות בשתי המדינות ספגו מכה קשה. בשתי המדינות, המבצע רק הקשיח את העמדות וחיזק את התומכים בלחימה. בישראל זכה המבצע בסקרים לכ-80-90 אחוזי אהדה בקרב הציבור, ובלבנון ישנה תמיכה של כ-70 אחוז מהציבור לפעולת חטיפת החיילים של החיזבאללה כאמצעי לשחרור אסירים לבנונים מהכלא הישראלי. אם בתחילת המבצע, היו בלבנון הסתייגות ממעשי חיזבאללה, בעיקר בקרב הדרושים (ואליד ג'ומבלט) והנצורים, בהמשך הפך חיזבאללה לגוף לגיטימי יותר, שבשיאו הודה פואד סניורה, ראש ממשלת לבנון, ללוחמי חיזבאללה, על "תרומתם ללבנון".

המשבר התנהל במקביל למבצע גשמי קיץ שערך צה"ל ברצועת עזה שנועד להילחם ברקטות הקסאם ולשחרר את החטוף גלעד שליט.

הקרב על בינת ג'ביל-עדות מלוחמי גדוד 51

הקרב בבינת ג'ביל – בוודאי הקרב הקשה והמפורסם ביותר של מלחמת לבנון השנייה – היה קרב של חיילים לוחמים פשוטים מחטיבת גולני – חלקם הוגדרו כבעייתיים משמעתית, חלקם עם בעיות ת"ש – שנפלו באחת למבחן האש הקשה ביותר. שש שעות בלי מפקדים, בלי חיפוי אווירי, בלי סיוע, בשטח נחות מבחינה טופוגרפית. עשרה מתוכם – מספר שיא לקרב אחד – מועמדים לקבלת אותות ועיטורים.

הם בכלל התחילו בדרום, רודפים אחרי חמאסניקים במסגרת "גשמי קיץ", מבצע שהנפיק צה"ל בעקבות חטיפתו של גלעד שליט. אבל זה, במבט לאחור, היה משחק ילדים לעומת מה שיבוא.

חטיבת גולני הגיעה לבינת ג'ביל במבצע שזכה לכינוי "קורי הפלדה" – תגובה לנאום "קורי העכביש" שנשא מזכ"ל חיזבאללה השייח' חסן נסראללה. ב-24 ביולי 2006 נכנסו ארבעת גדודי החטיבה לפאתיה המזרחיים של בינת ג'ביל. גדוד 51 התפצל לשניים: המג"ד, סגן אלוף יניב עשור, הוביל חלק מהכוח, וסגנו רב סרן רועי קליין, הוביל את חיילי פלוגה ג', שהשתלטה על שני בתים צמודים. ביומיים הראשונים, בחסות הפצצות של חיל האוויר, חשו הלוחמים ביטחון. "ראינו איך הבתים מתפוצצים, כמו בסרטים", נזכר סמ"ר ולד קזצ'קוב. "אתה מרגיש את העוצמה. תחושה של וואלה, יש צבא. אתה מרגיש שיש איתך מישהו. כל שלוש או ארבע שניות – בום, בום, בום, עוד בתים התפוצצו. זה נתן הרגשה של כוח אדיר, מיד אנחנו הולכים לעשות להם. צחקנו הרבה ביומיים האלה".

כבר ביום הראשון בלבנון רשמו לוחמי הכוח הצלחה כשעומר, אחד מלוחמי מחלקת הפטרול, הרג מתבל שעבר במקום. "ישבנו על אדן החלון", נזכר ערן החובש. "אכלנו לחמניות. פתאום עומר אמר לי: "אני רואה מחבל" אמרתי לו: אז תירה בו. הוא הרים את הרובה, ככה עם הלחמנייה בפה, והוריד אותו בכדור אחד". לתוך העין, מוסיף ולד.

בלילה הלכו הלוחמים להביא את גופת המחבל. "היו עליו המון אמצעי לחימה", נזכר יוני רוט, צוער בבית הספר לקצינים. "מטען כלימגור, מחסניות, שכפ"צ, חומרי חבלה". שולד נגע בגופת המחבל, נדלק פתאום מכשיר הקשר שהיה על גופו. "זה היה מפחיד", נזכר ערן אליהו. "היינו בטוחים שזהו, עשו לנו מארב ותוך שנייה אכלנו אותה. כל הדרך, כשנשאנו את הגופה שלו, המשכנו לשמוע ממכשיר הקשר שלו צעקות בערבית".

לאחר יומיים התברשו הלוחמים כי הם יוצאים מלבנון. "בשעה שמונה בערב כבר אמרו לנו: 'אתם חוזרים הערבי משחזר ערן. 'ישר כולם קיפלו את הדברים, אמליח שלהם שמצאנו בבתים שנכנסנו אליהם, גם את גופת המחבל הכנו, וזהו. זה היה בערך בשעה תשע או עשר, ומאז ישבנו, חיכינו, חיכינו. בערך בשעה שלוש לפנות בוקר אמרו לנו: 'במקום לחזור אתם נכנסים פנימה'. אתה מבין? הכל היה כזה מצ'וקמקי".

בשעה שלוש לפנות בוקר החלה הפלוגה, על שלוש מחלקותיה – חוד, חבלה ופטרול – להעמיק אל תוך העיירה בינת ג'ביל. "ההלכנו בטור ארוך מאוד, עם מרווחים גדולים בין אחד לשני", מתאר רוט. "אנשים סחבו משקלים מטורפים. מים, קשר, תחמושת".

לפני אור ראשון נתן מפקד הכוח חכימה את הפקודה להשתלט על שלושה בתים סמוכים בעיירה, ליד חומה. כל מחלקה קיבלה משימה להשתלט על בית אחר. מחלקת החבלה נכנסה לבית הצפוני בקו הבתים ועשתה זאת בקלות יחסית. למחלקת הפטרול זה לקח קצת יותר זמן, אבל לבסוף הצליחו הלוחמים לפרוץ פנימה ולהשתלט על הבית השני. המחלקה השלישית, שניסתה לפרוץ לבית הקרוב יותר לחומה, נתקלה בדלת מפלדה. מפקד המחלקה, סגן עמיחי מרחביה, ניסה לפרוץ את הדלת יחד עם סגן מפקד הפלוגה סגן אלכס שוורצמן והסמג"ד. הדלת לא נכנעה. גם ירי בבריחי המנעולים לא עזר. "לאט לאט חיזבאללה התחילו לזהות אותם, ומה גם שנכנסנו לדמדומים ואפשר היה לראות אותנו בלי אמצעי ראיית לילה. גם הרעש שהמחלקה עשתה שם הביא לזה שכנראה הם נחשפו". אומר המ"פ סרן אלון חכימה.

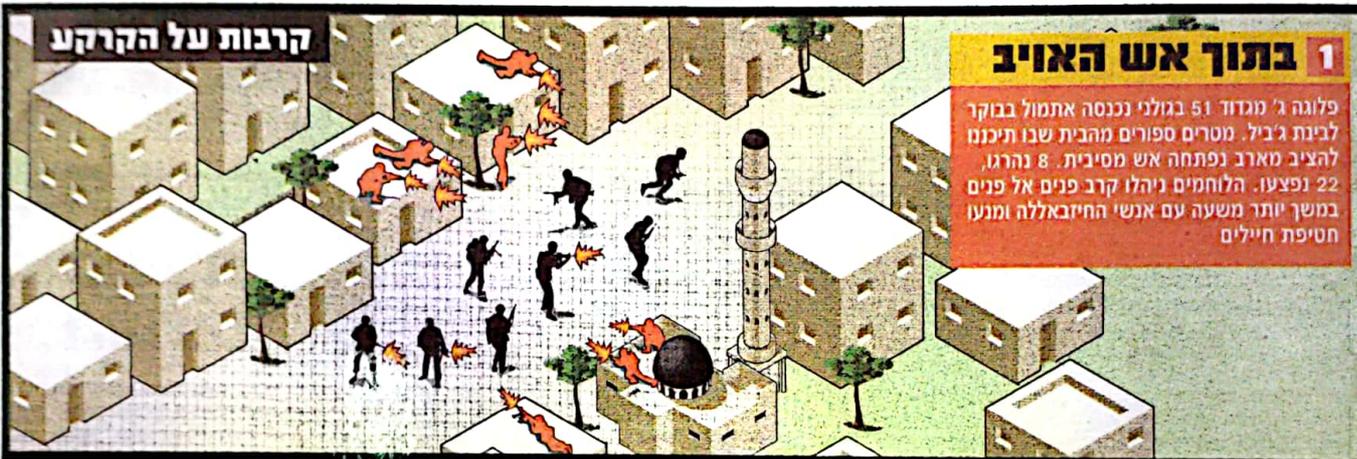

"זה היה מארב מרהיב הרוח"

קרבות על הקרקע

1 בתוך אש האויב

פלוגה ג' מגדוד 51 בגולני נכנסה אתמול בבוקר לבית ג'ביל. מטרים ספורים מהבית שבו תיכנן להציב מארב נפתחה אש מסיבית. 8 נהרגו, 22 נפצעו. הלוחמים ניהלו קרב פנים אל פנים במשך יותר משעה עם אנשי החיבאללה ומנעו חטיפת חיילים.

אחרי יותר משעה של קרב הגיעו לבינה ג'ביל לוחמים מסיירת גולני ומפלוגת החבלה של החטיבה כדי לסייע בלחימה לחבריהם שנפגעו

2 אחרות לוחמים

חמישה מסוקי ינשוף ועליהם אנשי יחידת החילוץ 669 נכנסו בזה אחר זה לפאתי בית ג'ביל במהלך חילופי האש ופינו את הפצועים לישראל

3 חילוץ תחת אש

הפצועים מספרים על הקרב בבית ג'בל

בית ג'בל. הם לוחמים חזקים, לא כמונו, אבל יותר טובים מהחמאס

הלוחמים מספרים על הקרב הקשה: "זה היה גיהנום עלי אדמות. אנשים סיכנו את החיים לא רק עבור פצועים, אלא גם עבור גופות"

מעדויות החיילים הפצועים שהגיעו אתמול לבית החולים רמב"ם בחיפה, הצטיירה תמונה של קרב קשה. בית החולים טיפל ב-22 פצועים מהקרב בבית ג'בל, ולדברי ד"ר מיקי הילברטל, האחראי על מיון הפצועים בחדר המיון, הם "סובלים ברובם מרסיסים וגם מחדירה של קליעים. רוב הפגיעות הן בגפיים, מעט בחזה ובבטן". הילברטל אמר כי זכורה לו תקופה דומה מבחינת מספר הנפגעים, במלחמת לבנון הקודמת, אז לדבריו, "נחתו פה מסוקים כמעט ללא הפסקה". הוא ציין כי בית החולים רמב"ם עובד למעשה בנוהל חירום מלא.

הפצועים תיארו קרב מר בסביבה בנויה מול כוחות שהטמינו מארב מתוכנן היטב. האש שנורתה לעבר החיילים הגיעה ממספר כיוונים, "רו מולנו ב-180 מעלות", תיאר אחד החיילים. רוב ההרגים והפצועים באורח קשה הם מהכוח הראשון שניסה להיכנס לאחד הבתים בבית ג'בל. רוב הפצועים קל מרסיסים הם מהכוח שהגיע כדי לחלץ את הגופות והפצועים ששכבו בשטח.

חלק מהפצועים היו בשטח פתוח ואחרים מאחורי קירות ואף בתוך הבתים. אחד מהם הוא סמל צחי דודה. דודה נפצע קל ברגל מרסיסים. "הקרב התחיל בשלוש וחצי בלילה", אמר, "10 דקות אחרי היתקלות הראשונה אנחנו הגענו לסייע. הייתה שם אש כבדה ממטולים, טילים, אר.פי.ג'י. אני חיפיתי על החיילים שניסו להגיע לפצועים, זה נמשך שעות. בסוף פגע טיל ברחבה בה עמדתי, עפתי אחורה עם החומה מאחוריה הסתתרת. בחיים לא ציפיתי שאני אראה גופות ואנשים עם כדורים בחזה".

"הרימו אלונקות ותוך כדי סחיבה ירו במחבלים"

טנק בבית ג'בל

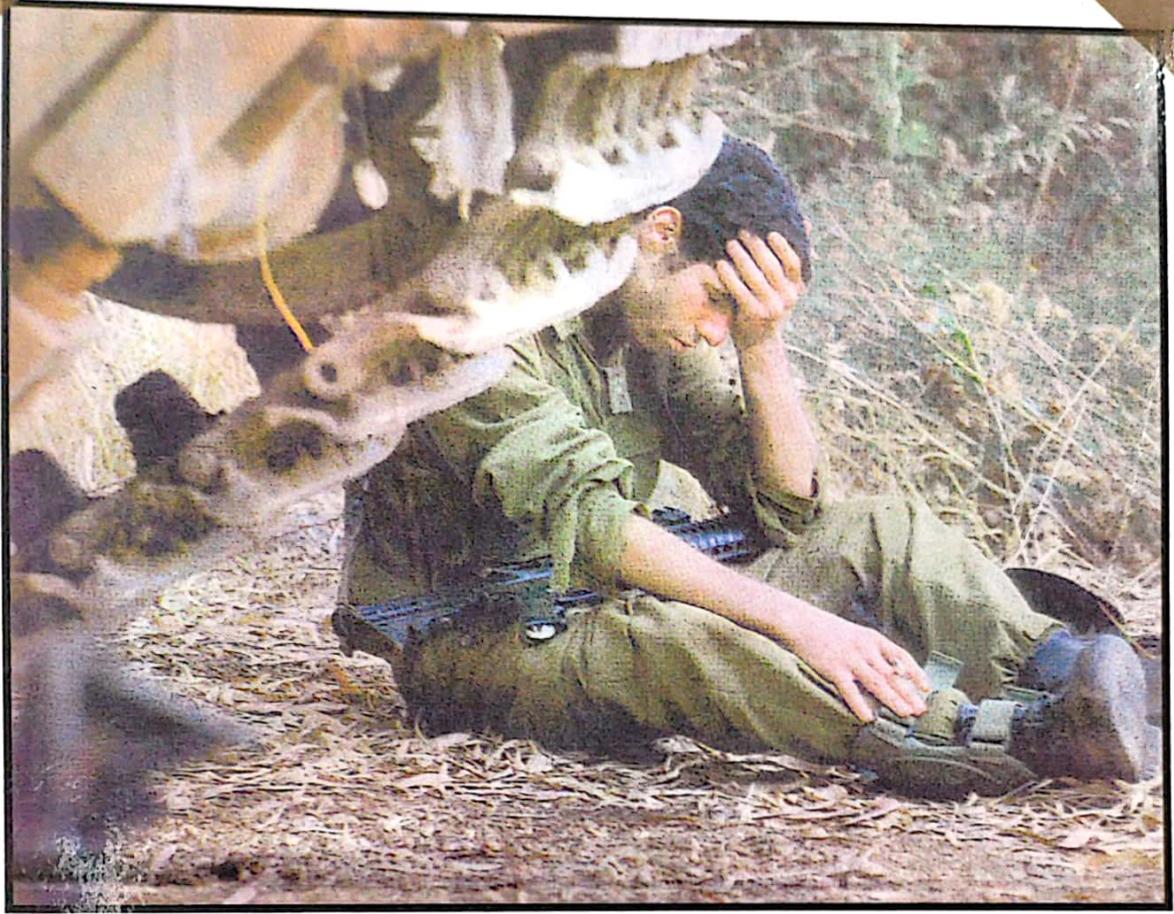
סמל אוהד שלום נפצע בעת שניסה לחלץ את אחת הגופות שהייתה מאחורי דלת ברזל. "ניסנו להיכנס, לפרוץ את הדלת ולא הצלחנו. כשיריתי בדלת ראו אותי וירו לעברי", סיפר. שלום נפצע מרסיס ברגלו. לדבריו, החיילים עשו הכל כדי למנוע מלוחמי החיזבאללה להגיע לגופות החיילים.

החיילים תיארו מעשי גבורה של חבריהם. "הרימו חיילים באלונקות ותוך כדי סחיבה הם ירו במחבלים", סיפר שלום. רב"ט ליאור שרעבי אמר: "זה היה גיהנום עלי אדמות. אנשים סיכנו את החיים שלהם לא רק בשביל פצועים, אלא גם בשביל גופות". לדברי שרעבי, לוחמי החיזבאללה הפגינו כושר לחימה רב, "הם לוחמים חזקים, לא כמונו, אבל יותר טובים מהחמאס", אמר.

החיילים סיפרו כי אחד ממקורות האש הקשים של החיזבאללה היה מסגד גבוה שהיה בכפר. "היו שם אולי שלושים מחבלים", אמר שלום. סמל ראשון אברהם דג'ן, נפצע מרסיסים בזרועו. "הם ירו מכל הכיוונים, ניסינו להגיע לפצועים", אמר, "באתי לזרוק רימון ואז פגעו בי רסיסים, אחרי שנפצתי לא יכולתי לעשות יותר כלום, חילצתי את עצמי".

לדברי חלק מהלוחמים היו גם היתקלויות פנים אל פנים עם אנשי החיזבאללה, אך איש לא העיד על כך ממקור ראשון. החיילים, מגדוד 51 של גולני, סיפרו כי היו בלבנון במשך שלושה ימים רצופים, במהלכם הם זכו למעט מאוד שעות שינה, "גרנו באחד הבתים וכל שעה בערך מעירים אותנו מחשש לחדירה לבית. מידי פעם עוברים מבית לבית", סיפר שלום.

רם בונה, בן 20 מחדרה, נפצע קל מרסיסים. לדבריו, "דווקא אחרי יום כזה, המורל גבוה יותר. אני רוצה לצאת ולחזור לפעילות היחידה". אמו של בונה, חסקה, סיפרה כי "בשעה 12 וחצי הוא צלצל ואמר שהוא ברמב"ם ושלא נדאג. מיד הגענו לכאן מחדרה. מאד קשה לי עם מה שקורה. אני הולנדית ולא חונכתי על צבא, וקשה לי מאד עם זה שהוא לוחם. אבל אני איתו וסומכת עליו ועל כל הצבא".

לוחם גדוד 51 לאחר הקרב הקשה בבינת ג'ביל

תחבושת עם מורשת קרב

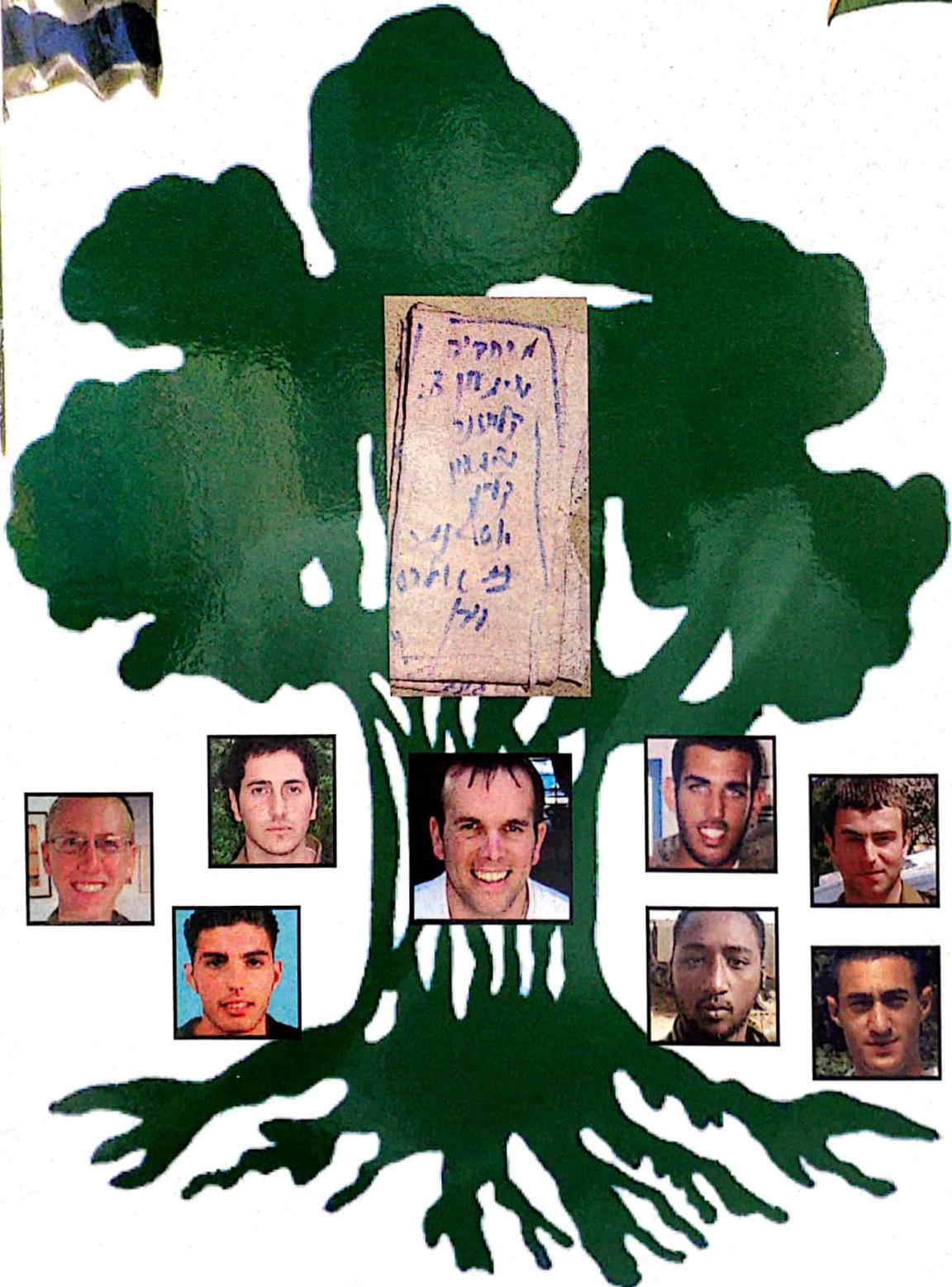
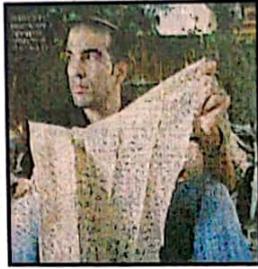
תחת אש, בידיים מוכתמות מדם, בעודו מנסה לטפל בפצועים, שלף יחיאב לוי את ה"משולש", רצועת הברד של החובשים, וכתב עליה בטוש את שמות חבריו ההרוגים מגדוד 51 של גולני. חמש שנים לאחר הקרב בנינת ג'בל הוא חושף לראשונה את העדות המצמררת.

כמעט חמש שנים שומר סמ"ר יחיאב לוי את ה"משולש", רצועת בד מפק"ל החובשים, עליה רשם את שמות ההרוגים והפצועים במהלך הקרב בנינת ג'בל, במלחמת לבנון השנייה. רשימות יבשות של שמות חבריו החיים והמתים, כתובים בטוש פנטל כחול. פריט יחידי מקרב נורא. בשוליו, כתמי דם זעירים שהתבהרו עם הזמן. כשלוי כתב את הרשימות, ידיו היו מוכתמות בדם חבריו. השבוע, במלאות חמש שנים למלחמת לבנון השנייה, לוי חושף את ה"משולש". אי אפשר להבין באיזה לחץ זה נכתב, הוא אומר. בגלל זה גם לקח לי הרבה זמן לעשות את זה. כי תוך כדי גם טיפלתי בפצועים וכל פעם הכנסתי את המשולש לכיס, והוצאתי ומישהו נכנס והביאו עוד גופה ועוד גופה הגיעה, וכל פעם הייתי צריך לבדוק מחדש איפה כולם ואם הם נמצאים. עמדתי במרכז החדר וכתבתי, על הקיר. וכל פעם עדכנתי את זה. זה הזיכרון שלי מההתנהלות במלחמה תוך כדי טיפול בפצועים, ממשוך לוי. תוך כדי סחיבת גופה. היו שלוש גופות, אחת על השנייה. אני צריך להרים גופה, כדי לזהות מי נמצא מתחת. מי זה. ואז אני רואה שם. מוסיף לרשימה עוד שם. זה מלווה אותי.

8 לוחמים איבד גודד 51 של גולני בקרב בנינת ג'בל, שהפך לאחד מסמלי מלחמת לבנון השנייה. לגדוד היו גם 26 פצועים, מרביתם, לוחמי פלוגה רובאית ג'. הקרב נמשך 11 שעות.

לוי היה החובש של מחלקת החבלה. בן 21 אז. במהלך הקרב היה בבית אליו הביאו את מרבית הנפגעים. הווסט שלי היה ריק, ריק, ריק, הוא מספר, עשיתי סבב בין הפצועים והייתי צריך לעשות שיקולים רפואיים, כל פעם מחדש. נוזלים, אפילו תחבושת אישית, כי הטיפול בהם ארך זמן רב והיה צריך להחליף תחבושות, חסמי עורקים ועירוויים. לא היה מספיק ציוד ולכן הייתי חייב להחליט, למי לתת ולמי לא. שלמה המלך. מי למוות ומי לחיים. מאז המלחמה הספיק לוי להתחתן ולסיים בהצלחה תואר ראשון בלימודי כלכלה וסטטיסטיקה. תקופה ארוכה נשא את המשולש אצלו בתיק. עכשיו הוא נמצא במגירה ליד המיטה שלו. אחת לכמה חודשים הוא אומר הוא מוציא אותו ומסתכל. אני מפחד שאם אאבד את המשולש, אשכח מה עשיתי בנינת ג'בל, הוא אומר. אני רוצה להיזכר שעשיתי נכון, לדעת אם עשיתי בסדר. אני נתתי שם את כל מה שיכולתי. ניסיתי לעכב מה שיותר את המוות של הפצועים. חלק מהאנשים גם הצלתי. יש שהצלחתי להם רגל או יד וזה חשוב לאנשים. הם בעצמם אומרים לי. אני פותח את המשולש. אני מסתכל עליו כמה דקות ומחזיר. אלה הדברים שאני מנסה לקחת מהמשולש. והוא נותן.

תחבושת עם מורשת קרב

דרך האחרונה

דרכם האחרונה

שמונת לוחמי גדוד 51 של גולני שנהרגו שלשום בבינת-
ג'ביל הובאו למנוחות:

סגן אלוף רועי קליין - סמג"ד 51 מהיישוב עלי, הובא
למנוחות בהר הרצל ומיד אחריו נטמן סמ"ר אוהד קלאוזנר
מבית חורון.

סגן עמיחי מרחביה מעלי נטמן בבית העלמין ביישוב עלי.
סרן אלכס שוורצמן מעכו הובא למנוחות בבית העלמין
הצבאי בנהריה.

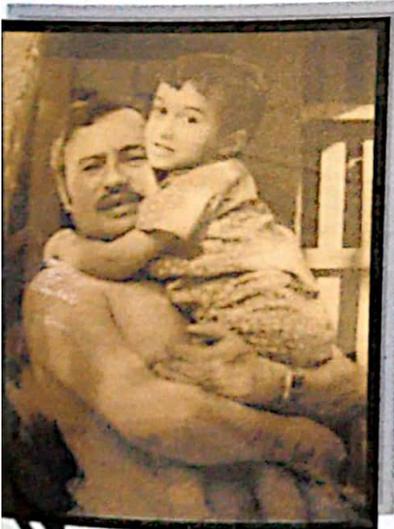
סמ"ר שמעון דהן מאשדוד נטמן בחלקה הצבאית בבית
העלמין באשדוד.

הלווייתו של סמ"ר עידן כהן מיפו נערכה בבית העלמין
הצבאי בחולון.

סמ"ר שמעון אדגה מקריית גת נטמן בבית העלמין בקריית
גת.

סמל אסף נמר מקריית אתא הובא למנוחות בבית העלמין
בחיפה.

משפחתו של אלכס

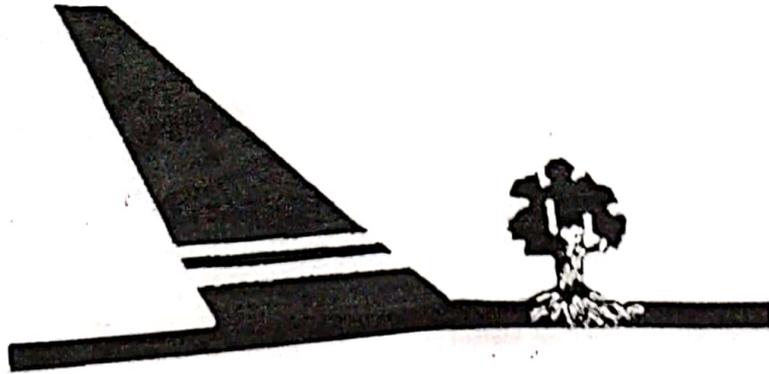
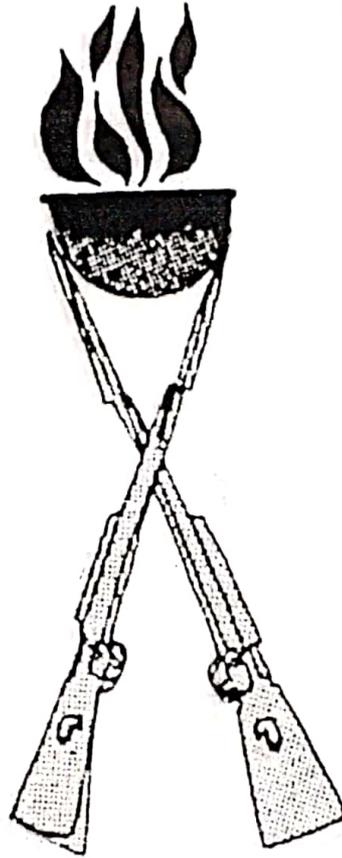

אלכס שורצמן ז"ל
1982-2006

זכור

חומר נוסף לתיק חלל
נא לשים בשקית